

какъ защо?

Авиаторъ.

— Татко, татко! Скоро излѣзъ вѣнъ! — завика Колю, като влѣзе зачервенъ и запѣхтѣнъ въ стаята. — Скоро, надъ нашата кѣща хвѣрчи аеропланъ! . . . И той задърпа татка си за палтото.

Татко му си остави работата и излѣзе.

— Колко хубаво хвѣрчи, татко! Колко е хубаво! . . . повтаряше Колю и стискаше ржката на татка си.

— Да, миличѣкъ, аеропланѣтъ е чудно изобретение.

— Татко, искамъ днесъ да ми разкажешъ за аероплана. Нали ще ми разкажешъ? . . .

— Добре, ще ти разкажа, само мирувай!

Въ това време аеропланѣтъ бѣ почналъ вече да се наклонява и следъ 1—2 завоя се скри отъ очитѣ.

— Ела сега да ти разкажа, каза бащата и поведе Коля въ кѣщи.

Въ стаята е тихо. Колю седналъ срещу татко си, скръстилъ рѣце и слуша.

— Аеропланѣтъ, като птицитѣ, се издига и държи въ въздуха съ крилата си, започна бащата. Какѣвто и да е аеропланѣтъ, все трѣбва да има крила и витло. Крилата сѣж голѣми. Тѣ се опиратъ на въздуха и не пушатъ аероплана да падне.

Помнишъ ли какъ лѣтосъ пуцахме хвѣрчило? То се издигна високо, много високо, макаръ че бѣше голѣмо. Вѣтърѣтъ за малко щѣше да го отнесе, но ние го дърпахме съ вѣрѣвичката. Така е и съ аероплана — въздухѣтъ натиска отдолу крилата му и не позволява да падне. Опитай, — хвѣрли отгоре съ едната си ржка нѣкоя малка топка, а съ другата широкъ картонъ. Ще видишъ, че картонѣтъ много по-бавно ще падне отколкото топката. После опитай да спустнешъ